

Het zit in je!

Preek over Psalm 127 (vertaling Oosterhuis) en Mat 17:14-20

Paaskerk Baarn, 31 augustus 11^e zondag van de zomer

Ds. M.M. Kool - Mout

Als je vertrouwen hebt zo groot als een mosterdzaadje, zal niets voor jullie onmogelijk zijn...

het klinkt mooi, sterk, maar hoe werkt dat in ons leven?

Het wordt nogal bevraagd, dat vertrouwen van ons. Kunnen we werkelijk bergen mee verzetten?

Het komt in zo grote hoeveelheden op ons af dat het bijna een vertrouwd beeld wordt in onze huiskamers: een groep mensen kijkt recht in de camera, zo bij ons naar binnen. Een van hen voert het woord. Ze lijden gebrek. Er is geen voedsel, geen water. Er is geen onderdak. Ze zijn gevlucht. Of er is een ernstige besmettelijke ziekte en er zijn geen medicijnen. Kinderen, jongeren met angst in hun ogen. Vaders, moeders. Grote, kleine mensen. Vanaf het televisie scherm steken ze hun handen naar ons uit. Roepen ze met wanhoop in hun stem: help me toch.

Maar we kunnen het niet. Onmachtig kun je je voelen. Schuldig soms. Onzeker of ongemakkelijk want het lukt niet... er is te veel aan kwaad, aan demonen in onze wereld.

“Heer ontferm u”, We bidden het voor en met al die uitgestrekte armen en al die om hulp roepende mensen die tot ons komen. We bidden het ook voor onszelf. Want demonen van angst, van eenzaamheid, van kwaad...ze kunnen ook flink in en onder ons huishouden...en maken dat je ten val komt. Een gebed is het dat staat in het hart van die beweging van Jezus.

De leerlingen, ze konden hem niet helpen, die vader met zijn ernstig zieke zoon. Maanziekte noemt de bijbel het, al weten wij niet precies wat het betekent, het is een bedreigende ziekte.

Het leven van de jongen staat op het spel. Hij valt. En dikwijls valt hij te pletter in het vuur of in het water. Water en vuur, beelden zijn het voor dat wat het leven van mensen bedreigt. Voor wat je bang kan maken en wat je de adem beneemt. Demonen van angst, van eenzaamheid, van kwaad...het was er in die dagen en het is er allemaal vandaag de dag.

Dat mensen, zonen, dochters, vaders, moeders te pletter vallen...in het water, in het vuur belanden...*Heer ontferm U...zo* roept de vader vanuit het diepe dal daar beneden aan de berg. Ja beneden aan de berg daar speelt dit kleine genezingsverhaal zich af. En dat betekent iets. Want in het voorgaande verhaal zat Jezus nog boven op de berg. Samen met drie van zijn leerlingen. Hij zocht er nabijheid van God. Adempauze. Want daar staat die berg voor, een plek om op te ademen is het. Weg van het roepen van de mensen. Weg van die bezeten wereld ...vol demonen. En dan volgt dat prachtige verhaal van de verschijning van Elia en Mozes. Petrus, Jacobus en Johannes die niet weten wat ze zien...Jezus gezicht wordt stralend als de zon. Zijn kleren wit. Een en al mystiek. En dan die stem: dit is mijn geliefde zoon in wie ik vreugde vindt. Een diepe geloofservaring, een Vader Zoon ontmoeting boven op de berg...

Petrus en daar kun je je wel iets bij voorstellen, zou het liefst dit moment voor altijd willen vasthouden, koesteren....het willen opslaan in drie tenten...tenten van ontmoeting...waar je in mag wonen...Maar ze kunnen er niet blijven, daar op de berg, daar in dat visioen...zij moeten terug naar het aardse dal...want daar leven nog zovelen die verlangen naar een glimp van de hemel, een daad van liefde, een woord dat hen geneest....Dit verhaal over de geest-uitdrijving dat kun je niet los lezen van deze topervaring. Na die bijzondere vader zoon ontmoeting op de berg, daalt Jezus met zijn vrienden weer af, naar het dal van de wereld...

en daar treffen we opnieuw een vader en een zoon. En dan roept die aardse vader die hemelse zoon om hulp...Heer ontferm U over mijn zoon. Daar in die ontmoeting tussen die twee mensen raken hemel en aarde elkaar...In die beweging die uitwisseling tussen boven en beneden. Die beweging, tussen hemel en aarde...tussen geloof en ongeloof...speelt dit verhaal zich af...ja daar speelt ons geloven, ons leven zich af. Die leerlingen van Jezus zijn, alsof ze stage lopen, bij het hele traject van boven tot beneden betrokken. Zowel bovenop de berg als onderaan de berg geven ze blijk van goede wil maar ook van onbegrip. Van onmacht....ik kan het niet....van zoeken naar waar het nu eigenlijk om gaat in die beweging van Jezus.

Waar zijn we nu eigenlijk in betrokken geraakt? Jezus raakt geïrriteerd Hoe lang moet ik jullie nog verdragen? Ongelovig en tegendraads slag mensen ...De vonken spatten er van af...

Er is strijd en twee strijd...over vasthouden aan je innerlijke bron van vertrouwen... dat is wat Jezus van zijn leerlingen verlangt, wat hij voor hen hoopt...maar de praktijk van de dag is weerbarstig en het lukt hen niet...niet altijd...zo stuit ieder toch bij tijden op z'n eigen grenzen? Waarom konden wij die demon niet uitdrijven vragen de II dan later als ze onder elkaar zijn? Omdat jullie vertrouwen zo klein is...antwoord Jezus.

Blijkbaar was er in hun hart meer ruimte voor angst, en onzekerheid dan voor vertrouwen.

Hoe herkenbaar...Dat geloofsvertrouwen hebben wij ook niet zomaar in de vingers...als je geluk heb krijg je er van het begin aan wat van mee.... doe je er goede ervaringen mee op, met dat 'leven in verbinding'. Maar dat spreekt niet vanzelf.

Geloven als vertrouwen dat is nu eenmaal niet een kant en klaar pakketje, dat je na afloop van een dienst mee naar huis neemt. Het verkrijgen van geloof, van Godsvertrouwen, maar ook van vertrouwen in jezelf is meer te vergelijken met het beoefenen van sport, of het leren spelen van een muziekinstrument. Dat vraagt discipline, training, toewijding en concentratie.

Net als dat je een sport moet beoefenen om er sterker in te worden, is het met vertrouwen, met geloof, dat vraagt oefening, werken aan de denkgewoonten van je verstand, aan de geloofsgewoonten van je ziel, en gehoor geven aan je gevoel, en je gedrag toetsen of zij spoort met Gods programma van Ik zal er zijn voor jou. Het zit in jullie, zegt Jezus. Zo klein als een mosterzaadje. Maar het zit in je. Het is je gegeven. Hij geeft het zijn beminden in de slaap....Het hoeft niet groots te zijn. Doe maar durf maar. Maar om dat werkelijk in de vingers te krijgen, om het te laten groeien in je hart heeft het voeding nodig. Dagelijks onderhoud.

Dat zit em in de gewone stappen die je zet, in de omgang met elkaar, in hoe je elkaar begroet, ingaat op elkaars vragen, behoeften, in hoe je omgaat met de wereld om je heen, met die demonen van onze wereld, van angst, eenzaamheid, onzekerheid. Dat je je er niet door laat inpakken, maar bij tijden de berg op gaat...je blik naar boven, naar binnen, richt...Daaraan train je je vertrouwen in God, in jezelf en de ander. Geloven is altijd geloof dat het anders kan. En dat in verbinding met de Aander. Ik keer tot slot nog even terug naar die uitgestrekte armen en het roepen van al die mensen...Het kan maken dat je bij je zelf zegt: ik kan er niets aan doen...deze wereld is verschrikkelijk. Er is, zo denk je, als je het roepen hoort van de Jezidis', de schreeuw van Palestijnen en van Israëli's, van de artsen zonder grenzen, van vluchtelingen in onze steden, weggestopt in gevangenissen of garages, en zo kan ik nog wel even door gaan, er is geen beginnen aan. Geen God die bevrijdt..het ergst is dat het zo voelt. Help ons toch... Mogelijk is er maar een oplossing: dat je zegt:en toch...hier ben ik. En om je heen kijkt of er nog iemand is die ook...en dat je dan samen probeert te redden wat je redden kunt op de plaats waar jij bent. Te helen wat je helen kunt ...en als genezen niet lukt, dan toch er bij blijven, het uithouden zolang als dat voor jou mogelijk is bij de demonen die maken dat mensen te pletter vallen..

Te blijven bidden en smeken: Heer Ontferm U!

Zoals we hier zijn, op een of andere wijze geraakt, zijn we dáar van: dat we zeggen: èn toch. we proberen er te zijn. Aansluiting te zoeken. Zingend, biddend, bij al het goede dat er ook gebeurt in deze wereld, tegen de verschrikkingen in. In die beweging leven wij, in die tegenbeweging...zoeken wij een weg. Het is ons gegeven. Klein als mosterzaad, wat stelt het nu helemaal voor? Vol kiemkracht is het. Als wij slapen wordt het gevoed. Als wij blijven oefenen wordt het sterker. Doe maar durf maar. Want iedere kleine daad van vriendschap, van liefde hier en daar waar jij en ik onze handen uitstrekken naar de ander die telt. Het zijn deze bouwstenen die vlak voor je liggen binnen handbereik, die er toe doen op de weg naar Gods rijk van vrede. Vertrouw er maar op...Want God zal met je zijn. Amen.